ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 69. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — Φρέσκα — Φρέσκα. — Πολιτικὴ τοῦ λαοῦ. — Ἐντυπώσεις ὁδοιπόρου (θάλασσα). — Τὸ χάρισμα τοῦ ἀοιδονιοῦ (ποίημα). — Ἡ εὐεργετικὴ ἐσπερὶς τῆς κ. Lassalle. — Καραμέλες. — Ἡ περὶ ἡμῶν γνώμη. — Σύγχρονος γαλλικὸς Παρνασσὸς (Mignonne). — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἰταλίας (Νεάπολις).—Πῶς εἴμαστε (ποίημα).—ΝΙΝΑ.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

—

Ὁ *Αἰὼν* ἔγραψε προχθὲς πρώτην πρώτην εἴδησιν περὶ ὑπομονῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ ἐπεκτείνῃ εἰς 26 γραμμάς. «Οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν, λέγει, καὶ τὸ κοινὸν δέον νὰ ὁπλισθῶσι δι' ὑπομονῆς καὶ ἀνοχῆς ἐπί τινας ἑβδομάδας ἀκόμη» ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα, διότι αἱ εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ ἐσταμάτησαν τὸν μῆνα τοῦτον, διότι τὸν Αὔγουστον σταματᾷ ἡ διπλωματικὴ μηχανὴ καθαριζομένη διὰ τὴν νέαν περίοδον, διότι οἱ διπλωμάται πηγαίνουν εἰς τὰ λουτρὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὅτι ἐπῆγαν ἤδη καὶ τὰ λοιπά. Ἡμεῖς δὲν συνιστῶμεν τοιαύτην ὑπομονήν, εἰς τὴν ὁποίαν μόνος ὁ *Αἰὼν* ἠμπορεῖ νὰ διαβλέπῃ εὐαγγελικὴν ἀρετήν, ἡμεῖς συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ τὸ κοινὸν νὰ ἐγκαταλίπῃ πλέον τὴν ἐθνοφθόρον ὑπομονὴν τὴν ὁποίαν ἐκόλλησαν ἐπὶ τοῦ ἔθνους οἱ πετσωματάδες τοῦ 78 δημιουργήσαντες τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα ἐν Βερολίνῳ, τὸ ἐπὶ τρία ἔτη τώρα πῖνον τὸ αἷμα καὶ τὸ χρῆμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐὰν ὁ *Αἰὼν* παραδέχεται τὴν ὕπαρξιν ζητήματος καὶ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο καλεῖται ἡ Ἑλλὰς νὰ καθαρίσῃ δι' 60,000 στρατοῦ, τί σημαίνει ἡ ὑπομονὴ ἡ συνιστωμένη παρ' αὐτοῦ; Καὶ τί περιπλέον σημαίνει ὑπομονὴ ὅταν αἱ ὀρφαναὶ οἰκογένειαι ἐγκαταλείπονται εἰς τὰ δεινὰ τοῦ ἐκ πείνης θανάτου, ἀπαγομένων εἰς τὸν στρατὸν τῶν μόνων αὐτῶν στηριγμάτων; Ὁ ἔχθιστος τῇ Ἑλλάδι διάβολος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφεύρῃ τοιοῦτον μαρασμόν, μέλλοντα νὰ καταστρέψῃ τὸ δυστυχὲς ἔθνος. «Ὑπομονή, λέγει, διότι οἱ διπλωμάται ἡσυχάζουν κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ τὰ λουτρά.» Ἄ! αὐτό, κύριε *Αἰὼν*, λέγεται ἐμπαιγμός. Διότι νὰ συνάζῃς τὴν νεολαίαν τῆς πατρίδος σου καὶ τὰ ὀρφανὰ καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς λέγῃς *ὑπομονή*, εἶνε ὡς νὰ τοὺς προλέγῃς ὅτι δὲν γίνεται τίποτε.

Οὕτως οἱ νερόβραστοι πολιτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι ἐννοοῦν νὰ ἐμπνεύσωσι τὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ παρακαίρως γηρᾶσαν ἔθνος. Ὅλοι τὸ αἰσθάνονται, ὅλοι τὸ λέγουν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔθνους ἐλλείπει ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἀντὶ νὰ ἐπινοήσωσι τὰς μᾶλλον ἑλληνικὰς λέξεις, δι' ὧν ὁ Ῥήγας δημιουργῶν τὰ θούριά του ὥπλιζε τὴν νεολαίαν, ῥίπτουσιν εἰς τὸ μέσον τὴν φθισικὴν λέξιν *ὑπομονή*, ῥαπίζοντες καὶ τὴν κυβέρνησιν τοῦ τόπου των, ἥτις δι' ὅλων τῶν γλίσχρων μέσων, ἅτινα διατίθησι, προσπαθεῖ νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸ κράτος.

Ἕως πότε, ὦ νερόβραστοι πολιτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι;

—

Ὁ Κουμουνδοῦρος, τὸ λέγουν ὅλοι πλέον, εἶνε γλυκύτατος ἄνθρωπος, θὰ ἦτο δὲ ὁ ἄριστος τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν, ἐὰν δὲν εἶχε τὸ πικρότατον τῶν κομμάτων. Διὰ τοῦτο ἔχει δίκαιον ὁ μετατρέψας εὐφυῶς τὸ παλαιὸν γνωμικὸν περὶ γήρατος εἰς ἀπόφθεγμα περὶ Κουμουνδούρου οὕτως:

«Φοβοῦ τὸν Κουμουνδοῦρον, οὐ γὰρ ἔρχεται *μόνος* . . .»

—

Ἡ κυβέρνησις φαίνεται, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὴν φτωχολογιὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, διὰ τοῦτο εἶπε: «Λαμβάνω εἰς τὸν στρατὸν τοὺς ὀρφανοὺς, τοὺς τρέφοντας τὰς δυστυχεῖς οἰκογενείας καὶ οὕτως αὐταὶ ἐν διαστήματι 6 μηνῶν ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης.»

Ἀντίο Φτώχια τὸ λοιπόν!

—

Ὁ κ. Ἀλεξιάδης παρεπονεῖτο, ὅτι προχθὲς κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ δράματος *Πίστις*, *Ἐλπὶς* καὶ *Ἔλεος* δὲν εἶχε διόλου κόσμον.

— Ἀμ δὲν ἔγραφες, εὐλογημένε, *Πίστις*, **Πατρὶς** καὶ *Ἔλεος*, — ἀπήντησέ τις, ἀφοῦ γνωρίζεις, ὅτι κατ' αὐτὰς ἔχουν πέρασι τὰ τρία ταῦτα ὀνόματα; Πίστις εἰς τὰ δόγματα τῆς Συνδιασκέψεως. Πατρὶς καὶ ἔχει ὁ Θεός. Ἔλεος, κύριοι, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔλεος!

—

Ἡ Σερβία καὶ ἡ Ῥουμανία διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς συγχωνεύσεως τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν μῦθον τῆς βάτου, παρεμβάσης εἰς τὴν ἔριδα τῆς ῥοιᾶς καὶ μηλέας, αἵτινες περὶ κάλλους ἤριζον.

—

Ὁ Σουλτάνος ἐδημοσίευσε προκήρυξιν εἰς τὰς ἐφημερίδας, δι' ἧς διατάσσεται μὲ αὐστηρὰς ποινὰς νηστεία καὶ πεντάκις τῆς ἡμέρας προσευχή. Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι βυζαντινοὶ ὑπεδουλώθησαν διὰ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα παραμελήσαντες τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν, εἶνε βέβαιον πλέον ὅτι καὶ οἱ τὴν χώραν των καταλαβόντες Τοῦρκοι ἐκόλλησαν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἐκείνην, ἥτις θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν καταστροφήν. Χαῖρε, Ἑλλὰς, καὶ ἐγγίζει τὸ τέλος.

—

Τὰ νεόκτιστα μέγαρα τοῦ Μαυροθαλασσίτου ἀπόζουσιν ἐκ τῶν ἀφθόνως ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῶν παραθυροφύλλων ἐπιχρισθέντων χρωμάτων. Φίλος τις διερχόμενος ἐκεῖθεν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν γλῶσσάν του, λέγει κρατῶν τὴν ῥῖνά του :

— Πῶς βρωμᾷ αὐτὸς ὁ ὁμογενής !

Σφίγξ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

—

— Καθὼς φαίνεται, Γιάννη, αἱ δυνάμεις θὰ εἶπαν τοῦ Τρικούπη νὰ στείλῃ ἔξω καμμιὰ τριανταρὰ χιλιάδες **κόσμο**.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΟΥ

"ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ,,

Θὰ ἐκδοθῇ τὴν Τετάρτην ἕνεκα τῆς ἑορτῆς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΥ.

ΘΑΛΑΣΣΑ.

—

Φιλτατον **Μὴ Χάνεσαι,**

Θ' ἀπορήσῃς ἴσως πῶς ἀπὸ Φαλήρου εἰς Πειραιὰ αἱ *Ἐντυπώσεις Ὁδοιπόρου* ἦσαν πλειότεραι ἢ αἱ ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Ζακύνθου· πῶς ἡμισείας ὥρας ταξείδι ἐφάνη γονιμώτερον εἰκοσιπενταώρου πλοῦ. Δὲν θ' ἀπορήσῃς, ἂν σκεφθῇς ὅτι πολλάκις ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας γεννᾷ, ὡς νὰ ἦτο τὸ λεπτὸν αὐτὸ δύναμις γεωλογικὴ, θάλασσα ἔρωτος, ἐνῷ σχέσεις ἐνιαυτοῦ πολλάκις ὡς μόνην ἀνάμνησιν ἀνεγείρουν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ῥινός σου τὸν ἀνδριάντα μιᾶς σταγόνος . . . . ἐρωτικοῦ ἱδρῶτος.

Ὦ ! καὶ ἐφανταζόμην ὅτι θὰ γεμίσω κόλλαις μόνον ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅτι θὰ *ἐγέμιζον κόλλαις* πρὸς Ἀθηναίαν τινὰ ἢ Πειραιώτιδα ἥτις μαντεύουσα ὅτι θὰ ἔφευγον, θὰ ἐνεδύετο κρυφὰ ἀπὸ τὸν παπάκη ἢ τὴν μαμά της ἀνδρικά, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ ἔστελλεν ἀμφοτέρους εἰς τὸ Φάληρον, αὐτὴ μὴ δυναμένη νὰ καταβῇ ἕνεκα σφοδρᾶς *ὀδονταλγίας*, θὰ ἐσύναζε ὅλας τὰς οἰκονομίας της πρὸς ἀγορὰν εἰσιτηρίου, μὴ τολμῶσα νὰ μὲ βάλῃ εἰς ἔξοδα, θὰ ἐπέβαινε τοῦ ἀτμοπλοίου, θὰ μ' ἐγνώριζε, δὲν θὰ τὴν ἐγνώριζον, ἀῤῥνης εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῆς κλίμακος ἢ εἰς τὸ ὄγδοον, εἰς τὸν διάδρομον τῆς ἁ. θέσεως ἢ παρὰ τοὺς πρόποδας ἀμμιᾶς καμπίνας, ἐπὶ τῆς γεφύρας ἢ τοῦ καταστρώματος, θὰ ἐγίνετο ἡ ἀναγνώρισις, θὰ ἔπιπτεν ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὡς φίλοι τοῦ αὐτοῦ φύλου, ὅτι θὰ εἴχομεν σκηνὰς τῆς Maupin τοῦ Θεοφίλου Γωτιὲ, ὅτι . . . . Τὸ ὄνειρόν μου τὸ διακόπτει μία φάλαινα ἀναβαίνουσα τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου, τὴν ἀκολουθεῖ ἓν ἄλλο κῆτος, ἔπεται μία σιταρήθρα, κατόπιν μία τσιλιβήθρα, νὰ τρεῖς μαρίδες, νὰ μία ἀγελάδα . . . .

* *

Ἀ ! ἐὰν ἐγνώριζον νὰ κολυμβῶ, διὰ νὰ πέσω ἐκ φούρκας εἰς τὴν θάλασσαν ! Τὴν εὐχὴν αὐτὴν δὲν θὰ τὴν ἀνέπεμπον τόσῳ θερμὴν ὡς σοκολάταν, οὔτε ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ πνιγῶ. Ἀλλὰ τί διαφέρει πνίξιμον ἀπὸ πνίξιμον ; Μήπως δὲν σε *πνίγει* καὶ ἡ ἀσχημία; Ἐνόμιζες αἱ ἀηδεῖς ὅτι ἐστέλλοντο ἀπὸ τὸν Σπηλιωτάκην ἢ τὸν Μανιτάκην ὡς δέματα ἢ *μπάλαις* — καὶ ἦσαν πράγματι βαρεῖαι ὡς *μπάλαι* —διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς καμμίαν κακοτεχνικὴν ἔκθεσιν δυσειδῶν. Ἐνόμιζες αἱ εὐειδεῖς τῶν Ἀθηνῶν ὅτι εἶχαν ἀναγνώσει τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἐκ Πειραιῶς πρὸ ὀλίγων ὡρῶν εἶχον γράψει, ἔνθα περὶ βλακείας θηλέων ὡμίλουν καὶ ὅτι ἐκδικούμεναι ξαπόλυσαν κατόπιν μου σύλλογον τεράτων, ὡς Ἐρινύων αἵτινες διώκουσι πατροκτόνον τινὰ Ὀρέστην.

* *

Καὶ ὅμως καὶ *πνιγόμενος* ἐμελέτων αὐτοὺς τοὺς ὀργανισμοὺς, τοὺς ὁποίους αἰδοῦμαι νὰ ὀνομάσω *συναδέλφους*. Ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι οὐδὲν ἀναιδέστερον τῆς ἀσχημίας, ὅταν ἐμφανίζηται γυμνή. Ἐνῷ γυμνὴ καλλονὴ, τί εὐειδὴς, τί θέα ! Δὲν ξεύρω ἐὰν ἐσκέφθη ποτὲ ὁ θεὸς νὰ ἐνδύσῃ τοὺς ἀγγέλους του μ' ἐσώβρακα ! Ἀλλὰ ἄγγελοι μ' ἐσώβρακα.... Pfui Teufel! Μάλιστα *διαβόλους* ντυμένους! Τὸ ἐννοῶ. Δὲν ξεύρω ἂν τὸ ἐννοῇς καὶ σὺ, Κυρία μου. Ὑποφέρετε ποτὲ νὰ ἴδητε ἐκτεθειμένον χοίρειον λίπος ; Δὲν σᾶς φαίνεται ὅ,τι εὐειδὲς, ὅ,τι ἀκόλαστον ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ἡ ἀφυσικωτέρα σύνθεσις ; Ἔ ! λοιπόν, κυρία Θῆτα, ἔπρεπε νὰ ἐντρέπεσαι νὰ μᾶς ἐπιδεικνύῃς τὸ λίπος σου. Κυρία Ταῦ, ὤφειλες νὰ πλησιάσῃς ὀλίγον εἰς τὸ πῦρ καὶ νὰ λυώσῃς τὸ ἰδικόν σου.

* *

Ἀλλὰ περὶ ἐμὲ εἶναι ὅλαι αἱ ἀντιθέσεις, ὅλαι αἱ ποικιλίαι τῆς ἀσχημίας. Ἰδοὺ εἰς ἀντίπους μιᾶς λιπαρᾶς. Συλλογὴ ὀστέων τὰ ὁποῖα περιβάλλει ἓν ὑποκάμισον νυκτερίδος ! Ἐπὶ τοῦ προσώπου της διακρίνω τόσα χωρίσματα, ὡς νὰ ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦ Ξενοδοχείου *τῆς Μεγάλης Βρεταvίας*. Ἄντρα, λόφους, σπήλαια, φάραγγας, χανδάκια. Καὶ μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μία παρομοίωσις . . . . ἐπιτυχής· διότι, ἐγὼ Κυρία μου, ἐπιτυγχάνω πολὺ εἰς τὰς παρομοιώσεις. Δείξατέ μου ὅ,τι θέλετε ἐκ τοῦ ὡραίου ἐγώσας καὶ ἀμέσως θὰ τὸ παραβάλλω πρὸς μίαν εἰκόνα. Ἂν δὲν εὕρω, θὰ τὸ νομίσω εἰκόνα τὸ ἴδιαν καὶ θὰ τὸ περιβάλω μ' ἓν πλαίσιον. Παράδειγμα. Ἔστω ἡ ὀσφύς σας εἰκών· οἱ βραχίονές μου θὰ εἶναι τὸ πλαίσιον.

Ἔλεγα λοιπὸν ὅτι τὰς διαιρέσεις ὅσας ἔφερεν ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς προσωπίδος της ἡ ἰσχνὴ ἐκείνη τὰς παρωμοίαζα πρὸς ἑβραϊκὰς συνοικίας τοῦ *Γκέττο* τῆς Ῥώμης ἢ τοῦ Γαλατᾶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεστὰς ἐτοιμορρόπων οἰκίσκων, καὶ ἑτοιμόρροπος ἦτο ὅλη.

* *

Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ καταγίνω μὲ αὐτὰ τὰ τέρατα· ἠδυνάμην μόνον ἐκ τῶν δειγμάτων τοῦ ἀτμοπλοίου νὰ συγγράψω περιγραφικὴν ἀνατομίαν τῆς ἀσχημίας. Ἰδέτε ἐκεῖ μίαν ἀντίθεσιν· στήθη ἀνεπτυγμένα, σκέλη βατράχου ! Πάλιν ὀλίγαι ἐπαρχιώτιδες, ὀλίγαι προσφιλεῖς φεσοῦδαι, ἐπιδείκνυον ἀρειμάνιον ἀνάστημα, γλαφυρὸν παράστημα. Ἂς εἶναι . . . . ἐξευμενίζομαι μὲ τὰ φέσια καὶ ἀναβαίνω τὴν γέφυραν τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ, ἐν παρενθέσει σᾶς λέγω, εἶναι ἡ *Ἑπτάνησος*, κυβερνωμένη ὑπὸ τοῦ κ. Ὀρλώφ. Μία ξανθὴ κεφαλὴ παραδίδει τὴν κόμην της παίγνιον τοῦ ἀνέμου,ὅστις χύνεται ὀργῶν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ζαλίζει καὶ τὴν λιανίζει καὶ τὴν χορεύει. Τοῦ ἡλίου ζηλότυποι ἐνίοτε ἀκτῖνές τινες κηρύσσονται τῆς αὔρας ἀντίζηλοι καὶ τῇ προσφέρουν τόσον χρυσὸν, ὅσος θὰ ἤρκει νὰ διαφθείρῃ καὶ τὴν πιστοτέραν Ζακυνθιανὴν *σπητωμένην*. ('Η λέξις θὰ ἐξηγηθῇ εἰς προσεχῆ ἐπιστολήν).

Ἀλλὰ εἶχε τὸ ἀτμόπλοιον τὴν βασιλοποῦλά του· μίαν ξανθὴν, ξανθοῦλαν, ἥτις δὲν ἦτο μόνον κόμη, ἀλλ' ἦτο πρόσωπον, ἦτο σῶμα, ἦτο ἀναλογία, ἦτο κνήμη, ἦτο ἀνατολὴ γυναικὸς καὶ μεσουράνημα κόρης. Ὁ πῖλός της ἐνόμιζες ὅτι

ΝΙΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

—

III—Η ΝΙΝΑ Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

— Ἀλλ' ὄχι μή με καταδικάσητε, ἐξηκολούθησεν ἡ Κόμησσα, — πρὶν ἢ ἀκούσητε τὴν ἱστορίαν μου. Ἤμην θυγάτηρ γνωστοῦ καὶ ἐντίμου ἐμπόρου τῆς Ἄβρης καὶ τὸνομά μου τὸ ἀληθὲς ἦτο Νίνα Μορανσώ. Εἶχον ἀκόμη τὰ εἴκοσι καὶ πέντε μου ἔτη καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, ὁπόταν συνήντησα τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Μοὶ ὡρκίσθη πίστιν καὶ ἔρωτα. Οἱ λόγοι του εἶχόν τι τὸ ἐπαγωγόν· εἶχον τὴν μαγίαν, ἂν ὄχι τὴν πειθώ. Ὁ πατήρ μου, διορατικώτερος ἐμοῦ, τὴν ὁποίαν ἐτύφλωσεν ὁ ἔρως, ἠρνεῖτο νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν ἕνωσίν μας. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς προικὸς, τὴν ὁποίαν μοι ὑπέσχετο, ἐζήτει τίτλους οὐχὶ εὐγενείας, ἀλλ' ἱκανότητος παρελθὸν ἔντιμον καὶ μέλλον εὔελπι. Ὁ Ἀμεδαῖος ἦτο ἄγνωστος. Ὑπὸ τυφλοῦ αἰσθήματος ὠθουμένη ἠναγκάσθην τότε νὰ ἐγκαταλίπω τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου καὶ νὰ ἀκολουθήσω τὸν Ἀμεδαῖον. Ὁ πατήρ μου δὲν ἤθελε πλέον νὰ μὲ ἴδῃ, ἡ μήτηρ μου μόνη με ἐπροστάτευεν, ἐλπίζουσα, ὅτι ἂν μίαν ἡμέραν ὁ ἱερεὺς συνήνου τὰς χεῖράς μου ἤθελον μετὰ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐκκλησίας λάβει καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρός.

Ἀλλ' ὁ Ἀμεδαῖος ἐλησμόνησε τοὺς ὅρκους του, καὶ αἰσχυνομένη πλέον νὰ ἐπανέλθω εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀγαπῶσα ἀκόμη τὸν αἴτιον τῆς συμφορᾶς μου, ἠναγκάσθην ἐκοῦσα ἄκουσα νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ποῦ ; Μήπως εἴξευρον καὶ ἐγὼ ποῦ . . ; Τὸ πλοῖον ἐξήρχετο τοῦ λιμένος τῆς Ἄβρης καὶ ἐγὼ ἀπὸ γωνίας τινὸς τοῦ καταστρώματος ἀπεχαιρέτιζον μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ὡραίαν ἐκείνην γῆν, ἥτις εἶχε δι' ἐμὲ τὰς γλυκυτέρας ἀναμνήσεις. Καὶ ὅταν ἐκεῖθεν διέκρινα τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθην, ὅπου διῆλθον τὰ παιδικά μου ἔτη, τὰ δάκρυα μετεβλήθησαν εἰς λυγμοὺς καὶ ἔκλαιον . . . ἔκλαιον . . .

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Κόμησσα ἔχυνεν ἀληθῶς πύρινα δάκρυα. Ὁ Ἐδουάρδος ἠκροᾶτο συγκεκινημένος.

— Μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤκουον ἐκεῖθεν τῆς μητρός μου τὴν φωνὴν, ἥτις μοι ἔλεγεν :

Ἄ κόρη μου ! παιδί μου ! ποῦ μᾶς ἀφίνεις, ποῦ πηγαίνεις !— Ἀλλ' ὁ Ἀμεδαῖος με ἠγάπα τότε. Εἶχον ἀκόμη ἐλπίδα νὰ γείνῃ σύζυγός μου. Ἐκεῖ εἰς ξένην γῆν, ὑπὸ ξένον οὐρανὸν διῆλθον τὰ ἔτη μου. Καὶ ἔρρεεν ὁ χρόνος καὶ ἐγὼ περιέμενον τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἐπανέβλεπον τὰ κωδωνοστάσια τῆς Σαϊντ-Ἀδρὲς καὶ τοὺς φάρους τῆς Ἄβρης.

Νὰ τὸν ἐγκαταλείψω ! Ἀλλὰ μόνη ἄνευ προστασίας τί ἠδυνάμην νὰ πράξω ; Ἐπὶ τέλους ἡ ποθητὴ ἐκείνη ἡμέρα ἀνέτειλεν. Ὁ Ἀμεδαῖος μοι ἀνήγγειλεν, ὅτι ἀναχωροῦμεν εἰς τὴν Ἄβρην. Μὲ πόσην χαρὰν τότε ὥρμησα εἰς τὰς ἀγκάλας του ! Ἤμην ἐκτὸς ἐμαυτῆς, ἤμην παράφρων . . .

Ὁ Ἐδουάρδος παρετήρει τὴν Κόμησσαν μετ' ἀπορίας, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἡ Νίνα, ἥτις προσεῖχεν εἰς ὅλους αὐτοῦ τοὺς στοχασμοὺς, τοὺς ὁποίους διέκρινεν ἐπὶ τῶν μορφασμῶν τοῦ προσώπου του, ἐνόησεν ὅτι ἡ διήγησίς της εἶχε συγκινήσει τὸν νεανίαν καὶ ἐξηκολούθησεν·

— Ἀλλὰ ἡ χαρά μου ὑπῆρξεν ἐφήμερος. Διότι τὴν ἐπιοῦσαν, ἥτις ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ὁ Ἀμεδαῖος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ προσποιούμενος, ὅτι κλαίει ἐζήτει τὸν χωρισμόν μας. Ὁ θεός μου, μοὶ ἔλεγεν, ἀποθνήσκων καὶ ἐγκαταλείπων εἰς ἐμὲ τὰ πλούτη του ἐζήτησε παρ' ἐμοῦ ὡς ὅρον νὰ νυμφευθῶ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν αὐτός μοι ὥρισεν. Ἐὰν ἀρνηθῶ, ἀπόλλυμαι. Ἡ περιουσία του περιέρχεται εἰς ἄλλους καὶ ἐγὼ ῥίπτομαι εἰς τὰς ὁδούς. Ἐὰν θέλῃς νὰ με ἀκολουθήσῃς, δὲν θὰ με ἀκολουθήσῃς οὔτε ὡς σύζυγος, οὔτε ὡς ἐρωμένη, ἀλλ' ὡς συγγενής . . . ὡς ἐξαδέλφη . . . ὡς θεία. Εἰς ἀντάλλαγμα, γενόμενος κύριος τῆς κληρονομίας, θέλω σοι δώσει προῖκα διπλασίαν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο ὁ πατήρ σου νὰ δώσῃ. —Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του μὲ ἔπεισεν, ὅτι ἦτο ἡ τελευταία του ἀπόφασις. Μάτην ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας του, μάτην τῷ ἐνεθύμιζον τοὺς ὅρκους. — Ἀνάγκη νὰ γείνῃ οὕτω — μοὶ ἐπανέλαβε δὶς καὶ περιέμενε τὴν ἀπάντησίν μου. Ἡ μεταξύ μας σύμβασις ὑπεγράφη. Καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ πλαστὸν τῆς Κομήσσης Λανέσκη τὸν ἠκολούθησα μέχρι τῶν πυλῶν τῶν Παρισίων. Ἐδουάρδε ! Εἰς σὲ μόνον ἐνεπιστεύθην τὸ μυστικόν μου. Τίς οἶδεν ! Ὁ κόσμος εἶναι τόσον κακὸς, ἴσως εὑρεθῇ τις νὰ πλάσῃ μύθους ἐπὶ τῆς ἀτυχίας μου. Ἀλλὰ σὺ δὲν θὰ πιστεύσῃς ἢ τὴν εἰλικρινῆ μου ταύτην ἐξομολόγησιν. Δὲν ἔχει οὕτως. Ἐδουάρδε;

Ἡ Κόμησσα ἐσιώπησε καὶ παρετήρει αὐτὸν μετὰ περιπαθείας, ὡσεὶ ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ ἔλεος.

— Κυρία μου, τὸ παρελθόν σας— προσέθηκε μετά τινας στιγμὰς ὁ Ἐδουάρδος — ὑπῆρξε δυστυχές, ἀλλ' ἐξ ὅσων δύναμαι νὰ κρίνω ἔντιμον. Καὶ ὁ Ἀμεδαῖος μὲ πολὺ εὐτελὲς νόμισμα ἀντήμειψε τὴν ἀφοσίωσίν σας.

— Ἐδῶ λήγει τὸ παρελθόν μου. Καὶ ἄρχεται ἄλλη σε-

ἀπήρτιζε τοῦ ὅλου της μέλος· ἦτο δύσκολος ἡ ἐκλογὴ μεταξὺ ἐκείνης καὶ τοῦ πίλου της· μόνον δι' ἐκείνην θὰ ἔδιδα τὸν πῖλόν της.

* * *

Δὲν ἐπιμένω εἰς τὰ κάλλη τοῦ ἀτμοπλοίου, διότι συνταξειδεύω μὲ τὸν **Μάρτον**, ἔχοντα νεότητος προνόμια νὰ ἐνασχοληθῇ αὐτὸς μὲ αὐτά. Εἶμαι βλέπετε μετριόφρων· ὑβρίζω τὰς ἀσχήμους καὶ παρέρχομαι τὰς εὐμόρφους.

Καὶ ἔπειτα πεινῶ . . . . Εἷς δὲ Ζακυνθινὸς ποιητής, ὁ κ. Τσακασιάνος, ἰδοὺ τί γράφει περὶ κάλλους καὶ πείνης :

Τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια
Μοῦ ζουρλαίνουν τὴν καρδιά,
Τῆς τὸ λέγω τῆς κοιλιᾶς μου,
Ἀλλ' αὐτὴ . . . . δὲν ἔχει αὐτιά.

Τὸ φαγητὸν διώκει τὴν ποίησιν, ἥτις δὲν εἶναι φαγητόν· ἴσως εἶναι ποτόν· διότι πολλοὶ γράφοντες πίνουν καὶ ἄλλα γράφουν πίνοντες.

* * *

Ἐπειδὴ περὶ φαγητοῦ ὁ λόγος, δὲν πρέπει νὰ παραλείψω ὅτι καὶ τὸ πρόγευμά μας ἐν τῇ *Ἑπτανήσῳ* καὶ τὸ γεῦμα ἐν τῇ *Καρτερίᾳ* ἦσαν κάλλιστα καὶ ἐφθηνότατα, ἐν μεγάλῃ δυσαναλογίᾳ πρὸς τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Διεκρίνοντο κυρίως διὰ τὰ ὡραῖά των ψάρια, ἀκόμη θάλασσαν μυρίζοντα, τὰ ὁποῖα ὁμᾶς συνδαιτυμόνων ἴσης ὅλων ὀρέξεως ἐν ἡδονῇ κατεβρόχθισεν.

Ἐὰν ἐζῶμεν πάντοτε ἐν θαλάσσῃ, ὅλων μας τὰ οἰκονομικὰ θὰ ἐλάμβανον σοβαρὰν διατάραξιν, διότι ἡ ὄρεξις ἐν θαλάσσῃ ἀκριβῶς τετραπλασιάζεται. Ἰδοὺ ὅτι ἔχει καὶ τὴν εὐεργετικήν της μορφὴν ἡ σκόνη τοῦ Σούτσου μας. Σὲ χορταίνει μὲ τόσον ὀλίγα ἔξοδα. Ἄνευ τοῦ Φαλήρου θὰ κατωρθοῦμεν οἱ Ἀθηναῖοι ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν ὁ σχολαστικὸς μὲ τὸν ἵππόν του.

* * *

Ὦ ! ἡ νὺξ ἦτο φαιδρὰ ἂν καὶ ἀσέληνος. Δὲν χωνεύω τὴν σελήνην, ὅταν ἐνθρονιζομένη καὶ σύρουσα ὁλόκληρον οὐρανὸν ὡς ἐσθῆτά της διώκῃ τόσα χρυσᾶ ἄστρα, ὡς νὰ ἦτο ἡ σελήνη γαλῆ καὶ ποντικοὶ τὰ ἄστρα. Φαντασθῆτε αἴθουσαν χοροῦ, πλήρη ἀπὸ *χρυσᾶ*, τὰ ὁποῖα αἴφνης νὰ γίνωνται ἄφαντα, διότι ἔκαμε τὴν εἴσοδόν της μία πρωτοβάθμιος καλλονή. Τίς δὲν θὰ ἐμίσει τὴν Κυρίαν πρωτοβάθμιον ;

* * *

Σᾶς εἶπα ὅτι εἴχομεν ἓν χρυσὸν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον· ἦτο καὶ ἓν ἄλλο μεσολογγίτικο *ἀργυρό*, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἀνῆκεν εἰς τὸν κύκλον μας· μίαν στιγμὴν ὁ ὀφθαλμός μου δὲν ξεύρω τίνι τρόπῳ κατορθώσας νὰ εὑρυνθῇ συμπεριέλαβε δύο *χρυσᾶ* καὶ δύο ἄστρα ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀπτικήν του ἀκτῖνα, ὡς νὰ ἦσαν δύο τετραχόρου ζεύγη. Τὰ χείλη μου αὐτομάτως διέφυγε τὸ ἐπιφώνημα : Χρυσᾶ ἐπάνω, χρυσᾶ κάτω !

* * *

Ὡμίλει τις περὶ σούπας.

— Ποία σοῦπα σοῦ ἀρέσει ; ἠρώτα :

— Μοῦ ἀρέσουν, ἀπήντησεν εἷς περιληπτικός, κάθε ὡραία σοῦπα, ὅπως μοῦ ἀρέσει κάθε ὡραία *τσοῦπα*.

* * *

Τὸ Ἄγιον ἐκτυλίσσεται γραφικώτατον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας.

— Κρῖμα νὰ μὴν ἔχῃ φεγγάρι, ἀναφωνεῖ εἷς φιλοφέγγαρος !

— Δὲν μᾶς στέλνει ὁ κ. Μεσσηνέζης μερικὰ ἀπὸ τὰ *φεγγάριά* του, λέγει τὸ alter-Ego του ὁ φίλος Θ. Κ.

Καλεβάν.

λὶς τοῦ βίου μου, ἄρχονται ἴσως νέαι συμφοραί. Ἡδυνάμην νὰ ἔχω πίστιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν σας, ἐὰν εἴξευρον, ὅτι ὡς κριτὴς ἠθέλατέ με δικαιώσει.

— Κριτὴς ἐγώ . . . Ἀλλὰ ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ ἔγκλημά σας ;

—Ἠγάπησές ποτε, Ἐδουάρδε ;

Ὁ Ἐδουάρδος ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης ἐρωτήσεως.— Ἐὰν ἠγάπησα . . . ἐψιθύρισε.

— Τότε δύναμαι πρὸς σὲ νὰ ἀποκαλύψω τὰ πάντα, συμπληροῦσα τὴν ἐξομολόγησίν μου. Ἄλλος τις θὰ μοι ἔρριπτε κατὰ πρόσωπον τὴν ὕβριν, ὅτι μετὰ τὸν πρῶτον ἔρωτα, δεύτερος ἔρως, αἴσθημα γεννηθὲν ἐν μιᾷ στιγμῇ, εἶναι παραφροσύνη, ὅτι μετὰ τὸ πρῶτον πάθημα ὤφειλον πᾶν αἴσθημά μου νὰ ὑποβάλω ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τῆς κρίσεως δοκιμασίαν. Ἀλλ' ἡ καρδία δὲν ὑποβάλλεται εἰς νόμους. Εἴπατε, ὅτι ἠγαπήσατε, δὲν ἔχει οὕτω ; Ἡ καρδία σας σᾶς ἠρώτησε διὰ τοῦτο ;

— Ἀλλὰ τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ, Κυρία — ἠρώτησεν ὁ Ἐδουάρδος— εἰς τί δύναμαι νά σας ἦμαι χρήσιμος ;

Εἰς τί . . ; —Ἡ Κόμησσα παρετήρησεν αὐτὸν καλῶς εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐδειλίασε καὶ ἐνῷ ἴσως ἦτο ἑτοίμη νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν ἤρχισε νὰ σκέπτηται καὶ ἐξηκολούθησε :—Μίαν χάριν ζητῶ ἀπὸ ὑμᾶς. — Καὶ ἐγερθεῖσα ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἠδύνατο νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας του. Πρῶτον δὲν ἐνόει πόθεν ἡ πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστος ἐμπιστοσύνη τῆς Κομήσσης, καὶ δὲν ἐνόει ἐπίσης εἰς τί ἠδύνατο νὰ τῇ ἦνε χρήσιμος. Ἀλλ' ὅμως ἐκ τῶν εὐγλώττων βλεμμάτων τῆς Κομήσσης, ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ διεγείρῃ εἰς τὴν ψυχήν του διηγουμένη τὴν ἱστορίαν της, ἤρχισε νὰ ὑποπτεύηται ποῦ ἤθελε καταλήξει ἡ σκηνὴ αὕτη. Ἡ Νίνα ἐπανῆλθε κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ὡραῖον ἐπίχρυσον κιβώτιον ἐκ λάκου Ἰαπωνικόν· τὸ ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξαγαγοῦσα χάρτην ταχυδρομικὸν καὶ μελάνην.—Ὅ,τι ζητῶ παρ'ὑμῶν εἶπεν εἶναι νὰ γράψητε καθ'ὑπαγόρευσίν μου τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις. Ἀπορεῖτε ἴσως διὰ τί μεταχειρίζομαι ὑμᾶς γραμματέα, ἀλλὰ δὲν θέλω ἂν εὑρεθῇ ποτε ἡ ἐπιστολὴ αὕτη νὰ ἀναγνωρισθῇ ὁ χαρακτήρ μου. Τὴν χάριν ταύτην ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος ὑψῶν τοὺς ὤμους· καὶ ἡ Κόμησσα ἤρχισεν ὑπαγορεύουσα, ἐνῷ οὗτος ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν.

— Ἀλλὰ δὲν εὑρίσκετε ταπεινωτικὸν διὰ μίαν γυναῖκα τοῦτο ; προσέθηκεν ἡ Κόμησσα, ἐξετάζουσα ὡς δικαστὴς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἐδουάρδου Δωρναί.— Καὶ ὅμως . . . Εἶσθε ἕτοιμος . . . δὲν εἶναι ἀληθές ;— καὶ ἤρχισε διὰ φωνῆς τρεμούσης νὰ ὑπαγορεύῃ, ἐνῷ τὸ ἐρύθημα ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὑπερεξεχείλισεν, ὅπως ὁ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

ΤΗ: ΚΥΡΙΑ: LASSALLE.

Τρελλὰ παιδιὰ εἶχαν ἁρπάζει
Ἕν' ἀηδονάκι πρὶν πετάξῃ
Ἀπὸ τῆς μάννας τὴ φωλιά.
Τὸ δένουν. . . ἄλλος τὸ τραβοῦσε. . .
Καὶ μοναχὰ τὸ συμπαθοῦσε
Μιὰ κόρη μὲ ξανθὰ μαλλιά.

Πῶς ἤθελε νὰ τὸ γλυτώσῃ. . .
Σ τὴν κάμαρα τῶχουν κλειδώσει.
Ψάχνει καὶ βρίσκει τὸ κλειδί
Ἀνοίγει μιὰ κρυφὰ· τὸ παίρνει
Καὶ πίσω 'ς τὴ φωλιὰ τὸ φέρνει
Χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἰδῇ.

Χαρούμεν' ἡ φτωχὴ μητέρα
Πετᾷ 'ψηλὰ ἀπ' τὸν ἀέρα
Καὶ μέσ' στὸ στόμα τὴ φιλεῖ
Τὴν κόρη τὴν ἀγαπημένη·
Κι' ἀπ' τὸ φιλὶ αὐτὸ τῆς μένει
Σὰν ἀηδονάκι νὰ λαλῇ . . .

Ἀράχνη.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Αἱ γυναῖκες κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουσι τὸν οὐρανόν, ὅτι κλαίουσιν, ὁπόταν ὀργισθῶσι.

Δ. Παππαρρηγόπουλος.

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ LASSALLE.

Ἁρπαχτὰ

Καὶ μόνον ἂν σᾶς ἀφήσωμεν νὰ φαντασθῆτε τί ἔγεινεν εἰς Φάληρον, ὡραῖαι ἀσθενεῖς—διότι ὅλαι αἱ ὑγιεῖς ὡραῖαι ἦσαν κάτω — ἀμέσως θὰ μᾶς δικαιώσητε διατί σᾶς λέγομεν μόνον ὀλίγα **ἁρπαχτὰ**, περὶ τῆς εὐεργετικῆς τῆς κ. Λασσὰλ, τὰ ὁποῖα κουφα κρυφὰ σᾶς προσφέρομεν ἐκ τῆς ἀλαταποθήκης τοῦ **Μὴ χάνεσαι**, διότι τὰ πολλὰ θὰ σᾶς τὰ προσφέραμεν ὅλα τὴν Τετάρτην ἐκτάκτως ἐντὸς κομψῆς παροψίδος. Τότε θὰ σᾶς εἰποῦμεν καὶ τί εἶναι ἡ Babiole.

Τώρα ἀκούσατε τί εἴδομεν εἰς τὴν εὐεργετικήν.

* * *

Εἰς τὴν εἴσοδον ὁ Παρασκευαΐδης ὄρθιος ἄνωθεν τοῦ δίσκου μὲ τὴν μαύρην του ῥεδιγκόταν καὶ μὲ τὴν ὡς μάρτυρος ἢ ὁσίου μορφήν του, ἂν ἐκράτει καὶ ῥαντιστῆρα μὲ ἀνθόνερο, θὰ ἦτο ἀπαράλλακτος ἐπίτροπος ἐκκλησίας.

* * *

Τί ἀδυναμίας ποῦ ἔχουν μερικοί ! Παρετήρησα ἕνα ὅστις εἰσελθὼν ἐξεδίπλωσε πρῶτον καλῶς καὶ ἐμέτρησε τὰ δύο *εἰκοσιοκτάρικα* ἅτινα *εἶχε χωρίσει καὶ προωρίσει* διὰ τὸν δίσκον, καὶ εἶτα τὰ ἀφῆκεν ἐπ' αὐτοῦ.

* * *

Ὅταν ἐφάνη εἰς τὴν σκηνὴν ἡ κ. Λασσὰλ ἐνόμιζέ τις ὅτι συνήπτετο ἡ μάχη τῆς Πλεύνας μὲ *χαστούκια*. Μὲ τόσην λύσσαν ἐχειροκρότουν ὅλοι. Ἐξετρελλάθηκαν δὲ ὅταν ἐδόθη ἀμέσως πῦρ εἰς τὰ πυροτεχνήματα ὧν τὸ μεσαῖον παρουσίαζε φωτεινὰ τὰ γράμματα LASSALLE. Ὅλος ὁ θίασος τὴν ἐβοήθησε διὰ νὰ μεταφέρῃ τὰς ἀνθοδέσμας της, αὐτὴ

ἀφρὸς ἀπὸ τοῦ ποτηρίου. Οἱ ὀφθαλμοί της ἔβλεπον τὸν τάπητα τῆς αἰθούσης, ἀπὸ δὲ τῆς κινήσεως τῶν πτυχῶν τοῦ στηθοδέσμου καὶ τῶν τριχάπτων, ἦτο εὔκολον νὰ διακρίνῃ τις, ὅτι τὸ στῆθος ἐκεῖνο ἐξωγκοῦτο καὶ πάλιν κατέπιπτεν, ὡσὰν εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἀσθματος. Ὁ Ἐδουάρδος ἐκάλυπτε διὰ τῆς παλάμης τὸ μέτωπόν του στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Ἦτο πεπρωμένον νὰ λύσω πρώτη τὴν σιωπήν !

Ἀφοῦ δέν με ἐνοήσατε ἢ προσποιεῖσθε, ὅτι δέν μ' ἐννοεῖτε, σεῖς, ὅστις ἠκούσατε τὴν ἱστορίαν μου, σεῖς, ὅστις εἰξεύρετε τὸν παρελθόν μου.

Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Κόμητος διεσταυρώθησαν πρώτην φορὰν τὰ βλέμματά μας. Δὲν εἰξεύρω ποῖον αἴσθημα κατέλαβε τὴν ψυχήν μου . . . Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι χωρὶς νὰ θέλω, τὸ πρόσωπόν μου μὲ προέδιδε καὶ ὅτι ὅλοι προσεῖχον εἰς ἡμᾶς καὶ ἐρύθημα ἐκάλυψε τὰς παρειάς μου. Ἀπεχωρίσθημεν τότε... Μετ' ὀλίγον ὁ χορὸς διελύθη, ἐγὼ δὲ ἀπεσύρθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἡ νὺξ παρήρχετο καὶ ἐγὼ ἠγρύπνουν ἐπαναλαμβάνουσα τὸ ὄνομά σου, ἡ αὐγὴ ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ, καὶ ἐγὼ ἀνελυόμην εἰς δάκρυα, ὡς ἡ μετ' ἐμοῦ ἀγρυπνοῦσα λαμπάς.

Τί ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω . . . ἀφοῦ σεῖς δὲν ἐμαντεύσατε τὸ μυστικόν μου !

Νὰ πνίξω τὸ αἴσθημα τοῦτο μόλις γεννώμενον . . . ἄ ! εἶχε ῥιζωθῆ τοσοῦτον βαθέως . . ! Νὰ σβέσω τὴν πυρὰν, ἥτις ἤναπτεν ἐντός μου, ἀλλ' ἀντὶ δι' ἑνὸς φυσήματος νὰ σβέσω τὸ πῦρ, ἀνερρίπιζον τὴν φλόγα του, ἥτις περιέβαλε τὴν καρδίαν μου.

Διὰ τί νὰ συναντηθῶμεν ; διὰ τί εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας νὰ κατοπτρισθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου . . ;

Εἴπατέ με παράφρονα . . . Ἀλλὰ σεβασθῆτε τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ μὴ καταδικάσητε τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ ἔγκλημα εἶναι, ὅτι σᾶς ἠγάπησεν . . .

— Ὁ Ἐδουάρδος ἀφῆκε τὴν γραφίδα.— Καὶ ἀπευθύνεται ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ;

Ἡ Νίνα ἔκλεισεν αὐτὴν ἐντὸς φακέλου, ἀφοῦ ὑπέγραψεν αὐτὴν καὶ ἔθετο εἶτα τὴν ἐπιγραφήν.

Εἰς ὑμᾶς ἐνεπιστεύθην τὰ πάντα — εἶπεν ἐγειρομένη — εἰς ὑμᾶς ἐμπιστεύομαι καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅπως φθάσῃ εἰς χεῖρας ἐκείνου.

Καὶ ἐγχειρίζουσα τὴν ἐπιστολήν.

— Μετὰ πέντε λεπτὰ θὰ ἔλθω νὰ λάβω τὴν ἀπάντησιν — ἀνοίξασα δὲ μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν τοῦ δωματίου εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐπανέκλεισεν.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.

δὲ ἡ ἰδία τὰ εἶχε *σασεῖσει* πλέον καὶ ἦτον ὠχρὰ ἐκ συγκινήσεως ὑπὸ τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν σκηνὴν κόκινόν της.

*
* *

Ἔλαβε ἐκτὸς τῶν ἀπείρων ἀνθοδεσμῶν ἓν *βραχιόλι* καὶ ἓν δακτυλίδι ὅπερ συνώδευεν ἀνθοδέσμην πλουσιωτάτην σκεπασμένην μὲ ἄφθονας ταντέλαις καὶ τοῦλι, δῶρον ρεφενηδὸν προσφερθὲν ὑπὸ τῶν γραμματιδέων.

* *
*

Ἡ κ. Λασὰλ ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρά της καὶ δι'αὐτὸ ἔφαγε καὶ μία *τοῦμπα* ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν. Ὁ κ. Brouette ἦτον ἀμίμητος. Ἄχ νὰ ἐβλέπατε τὸ *κακὰν* τῆς δ'. πράξεως. Ἀρκεῖ νὰ μάθετε ὅτι ἐμπιζαρίσθηκε.

* *
*

Ἡ πλατεῖα καὶ ἂν δὲν εἶχε φῶτα θὰ ἔλαμπε μόνον ἀπὸ τὰ ὡραῖα μάτια ποῦ τὴν ἐστόλιζαν. Δί δύω ὡραιότεραι, ἡ μία Πατησιώτισα—ἡ Γειτόνισσα—καὶ ἡ ἄλλη Πειραιώτισα, ἐφρόντιζον νὰ μετριάζουν τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν των μὲ τὰ γιαλάκια τους τὰ κομψότατα ἀλλά. . . ἔ μὰ σώνει! περιμένετε τὴν **Τετάρτην**

Ἀλαταποθηκάριος

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἦτον νὰ βγῇ νύχτα ἔξω.

Βγάζει ἀπὸ τὴν μέση του τὸ *ρεβόλβερ* καὶ τὸ κρεμνᾷ εἰς τὸν τοῖχον.

Φίλος τῷ παρατηρεῖ:

— Τί κάνεις αὐτοῦ; Ἴσα ἴσα τόρα ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃς μαζί σου.

— Μάλιστα! γιὰ νὰ μοῦ τὸ σουφρώσῃ κανένας λωποδύτης.

Μεταξὺ δικηγόρου καὶ πελάτου:

— Τὰ εἶπες αὐτὰ ὅλα 'ς τὸν ἀντίδικόν σου;

— Βέβαια!

— Καὶ τί σου εἶπε;

— Μ' ἔστειλε 'ς τὸν διάβολο . . .

— Καὶ τότε τί ἔκαμες;

— Ἤρθα ἴσια σὲ λόγου σας! . .

Ἐν ἐξετάσεσι σχολείου:

Ὁ καθηγητής. Βέβαια θὰ γνωρίζῃς τὴν διαφορὰν μεταξὺ *ἀνακαλύψεως* καὶ *ἐφευρέσεως*. Ἂν εἴπῶ: «Ἀνεκάλυψα τὴν Ἀμερικὴν» εἶνε ὀρθόν;

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαθοπούλου. Ὄχι! Γιατί βέβαια δεν ἀνεκαλύψατε ἐσεῖς τὴν Ἀμερικήν· τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Κολόμβος!

— Πῶς εἶνε ἡ πενθερά σου;

— Εὐχαριστῶ! κακὰ καὶ ψυχρά.

Ὁ κύριος ἦτο χονδρός, χονδρὸς καὶ ἡ κυρία ἤρχισε πρὸς μεγάλην της λύπην νὰ τὸν μιμεῖται:

— Ἰατρέ, ἐπὶ τέλους δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς τὸ πάχος;

— Περιπάτους, κυρία μου, τὸ καλλίτερον.

— Πρωΐ καὶ βράδυ τακτικὰ κάνω τὸν γύρον . . . τοῦ ἀνδρός μου, ἀλλὰ δὲν εἶδα καμμιὰ ὠφέλεια, ἰατρέ.

Δίοπτρα φορῶν πρὸς δίοπτρα φοροῦσαν:

Γυαλιὰ ἰσύ, γυαλιὰ κ' ἐγώ, ἂς σμίξωμε τὰ χείλια . . .
Οἱ ἄλλοι ποῦ φοροῦν γυαλιὰ νὰ σκάσουν ἀπ' τὴ ζήλια!

Ὁ λόγος περὶ πολὺ ζωηρᾶς κόρης:

— Καὶ νὰ μὴν κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ ὑπανδρευθῇ!

— Γι' αὐτὴν δὲν εἶνε δύσκολο νὰ εὕρῃ ἄνδρας, ἀλλὰ νὰ εὕρῃ **ἄνδρα.**

Μικρὰ κόρη, πτωχὰ ἐνδεδυμένη ἵστατο μετὰ τῆς μητρός της πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ κ. Βουγᾶ.

— Βλέπεις αὐτὴ τὴν ὡραία κοῦκλα, Μαριγοῦλα, ἂν κάνῃς φρόνιμα θὰ σου τὴν ἀγοράσω.

— Ἀ! ὄχι αὐτή, μαμμά, εἶνε πολὺ τουαλετιασμένη γιὰ 'μένα.

— Καὶ τί σὲ μέλλει; τόσῳ καλλίτερα!

— Ὄχι, ὄχι! θέλω νὰ ἦμαι ἡ μητέρα τῆς κούκλας μου καὶ ὄχι ἡ βούλά της.

Η ΠΕΡΙ ΗΜΩΝ ΓΝΩΜΗ

τῶν καλλιτέρων φίλων μας.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι κράτος πολεμικόν. Αὕτη προσπαθεῖ νὰ ἐκταθῇ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ εἰρηνικῶς, ἑπομένως αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐμβάλῃ τὴν Τουρκίαν εἰς σπουδαίους φόβους.

Journal des debats.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Mignonne

An Avril sous les branches
Au feuillage frileux.
En cherchant des pervenches,
J' ai trouvé tes yeux bleus.

Et j' ai vu tes mains blanches
Parmi les lis neigeux,
En Avril sous les branches
Au feuillage frileux.

Et, comme un nid joyeux,
Ton petit coeur aux cieux
Contait ses gaietés franches,
En Avril, sous les branches
Au feuillage frileux.

Armand Silvestre

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

ΝΕΑΠΟΛΙΣ

Ἰδὲ τὴν Νεάπολιν καὶ εἶτα . . . ἀπόθανε, ναί· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὰ στήθη τῆς Κλεοπάτρας ἀπέθνησκε μεθύων ὁ δοῦλος, ὁ τολμήσας νὰ ἐρασθῇ τῆς βασιλίδος καὶ πρὸς μίαν ἔρωτος παννυχίδα τὴν ζωὴν ἀνταλλάσσων . . . . ἀπόθανε, ἀπολαύσας πρῶτον τῆς Σειρῆνος ταύτης ὁλοκλήρως καὶ κατά κόρον . . . .

Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

Τίς θέλει ποτὲ κορεσθῇ ἀναπαύων τὸ ῥεμβῶδες βλέμμα ἐπὶ τὰ βαθυκύανα πλάτη τοῦ μαγικοῦ κόλπου, ἐπὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ ὁποίου, ἐν μέσῳ ὀργίων, φωτὸς καὶ χρωμάτων, νωχελὴς ἀπλοῦται ἡ Παρθενόπη, ὡς ὁδαλίσκη δραπέτις ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου, ἢ ὑψῶν αὐτὸ ἐπὶ τὸν σκιερώτερον καὶ καταπληκτικὸν ὄγκον τοῦ γηραιοῦ Βεσουβίου, ὃν ἡ ἐπικόρυφος αἰώνιος καὶ φαιὰ ἐκ καπνοῦ νεφέλη ἐπιδείκνυσιν ἀείποτε συνωφρυωμένον καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν τείνοντα καὶ ὀλιγωροῦντα τῆς πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ μαγίσσης, ἐφ' ἧς ἑκάστοτε ἀδιαφόρως ἀφίησι καταπίπτοντας εἰς πυρίνους καταῤῥάκτας, τοὺς κεραυνούς, οὓς μάτην ἀπὸ τῶν ἰδίων σπλάγχνων βάλλει κατὰ τῶν οὐρανίων θόλων; . . .

* *
*

Μετὰ τὴν πατρίδα, καὶ Ἕλλην ἀκόμη ὁ θνητὸς ἂν ἦναι, τί ἄλλο δύναται περισσότερον ν' ἀγαπήσῃ, ὦ Νεάπολις, ἀπὸ τὸν κόλπον σου, τὸν Βεσούβιόν σου καὶ τὰ μακαρόνια σου;

Καὶ παρὰ τὴν τριάδα ταύτην, πῶς νὰ λησμονήσω σέ, Nannella mia;

Πόσον ἡδυπαθέστερον μὲ κηλεῖ τὸ κῦμα τοῦτο τοῦ κόλπου, ἐφ' οὗ ἐπτερώθησαν τὰ πρῶτά σου ὄνειρα, διώκοντα τὸ ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος ἐκλεῖπον λευκὸν ἱστίον, ὅταν ὁμοῦ, ἐν σιγῇ παρακαθήμενοι

inta 'na barcattella

διασχίζομεν αὐτό . . . . Πόσον ὁ Βεσούβιος, ὃν ἐν ἀβροτάτῃ μικρογραφίᾳ περιβάλλει ὁ κομψός σου στηθόδεσμος, ἐνῷ ἐπὶ τὰ χείλη σου πλανῶνται φιλήματα φλογερώτερα τῆς λάβας ἐκείνου, πόσον τὸ ἐπιβλητικὸν ἡφαίστειον μοὶ δείκνυται φαιδρὸν καὶ χάριεν ὡς συγκοινωνοῦν τῆς χαρᾶς ἡμῶν καὶ ὡς ἡμεῖς σκιρτῶν, ὅταν συνεσφιγμένοι ἐπὶ τῆς στενῆς carrozzella ἀστραπηδὸν διαβαίνομεν παρερχόμενοι τὰ θέλγητρα τοῦ Παυσιλίπου, τὴν βλακωδῶς ἐπιδεικνυμένην πολυτέλειαν τῆς Ριβήρας, τὸν δημοκρατικῶς, ἢ δικαιότερον, λαζαρονικῶς *ἐεβράκωτον* ὄχλον τῆς Ἁγίας Λουκίας . . .

Καὶ τὰ μακαρόνια; Σὺ δὲν μ' ἐδίδαξες, ὅταν κενοῦται ἡ παρατεθεῖσά μοι παροψὶς νὰ ζητῶ τὰ *ἴδια*;

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀποφασίσῃ τις νὰ πείσῃ ἑαυτόν, ὅτι ἐκορέσθη ῥεμβάζων ἀπὸ τοῦ Παυσιλύπου, καταβιβρώσκων, —δηλ. καταπίνων—μακαρόνια, καὶ φιλῶν Νανέλλας . . . τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἂς αὐτοκτονήσῃ.

*
* *

Ἀλλ' ἤδη, φαντάζομαι τὸν περὶ τὸ *Μὴ Χάνεσαι* κύκλον νὰ μοι νεύῃ, καὶ τέλος πάντων στρέφω περὶ ἐμαυτὸν τὰ βλέμματα καί . . . ἐννοῶ τὴν θέσιν μου.

Εἰσεχώρησα ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* ἄγνωστος τοῖς πᾶσιν, ὑπ' οὐδενὸς παρουσιασθεὶς καὶ πρὶν ἢ ὑποκλιθῶ τοὐλάχιστον ἐνώπιον τοσοῦτον λαμπρᾶς καὶ διακεκριμένης ὀμηγύρεως, ἠρξάμην ὡς ταχυδακτυλουργὸς ἢ φανταστμαγόρος ἀνασύρων ἐκ τοῦ μεστοῦ λήρων σάκκου μου ἡφαίστεια, στηθοδέσμους, μακαρόνια.

Signore. (Ἀπευθύνομαι πρὸς τὰς περικαλλεῖς καὶ εὐφυεσσάτας ἀναγνωστρίας τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*· ἀδύνατον νὰ μὴ ἦναι τοιαῦται, ἂν τῳόντι ἀναγινώσκωσιν ὅλα ὅσα ἐκποιοῦσι δι' αὐτὰς αἱ εὐφυέστεραι ἀρσενικαὶ κεφαλαὶ τῶν Ἀθηνῶν, πρὸς ὧν τοὺς κυρίους ἀποτείνομαι,)

— Signori.

Ἡ παρουσίασις ἐγένετο· ἀλλ' ὅπως ἐντελέστερον γνωρισθῶμεν, σπεύδω ν' ἀνακοινώσω τῇ εὐγενεῖ ὀμηγύρει, ὅτι εἶμαι Ἀθηναῖος, εἰ καὶ καλοῦμαι *Βοημός*, ἔμπορος, εἰ καὶ ἑκάστοτε καταλαμβάνομαι ὑπὸ τοῦ sfizio (ἀμετάφραστον) νὰ γράφω στίχους, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀχρείους...

* *
*

Θὰ ἐπεθύμουν, ὡς ὁ Νέρων, ὅπως πᾶσαι αἱ ἀναγνώστριαι τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* εἶχον μίαν μόνην κεφαλὴν καὶ ἓν σῶμα, οὐχὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, πρὸς Θεοῦ! — ἄλλως τε, καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων ἂν τὰς ἐγνώριζε θὰ ἤλλασσε τοιοῦτον, — ἀλλ' ἵνα ἠδυνάμην ὡς πρὸς μίαν μόνην Κυρίαν προσφέρων τὸν βραχίονά μου, ὁδηγὸς αὐτῆς νὰ γείνω ἀνὰ τὴν Νεάπολιν καὶ τὸ Παυσίλυπον, ἀνὰ τὴν Πομπηΐαν καὶ τὸ Βεσούβιον.

Ἀλλὰ θὰ πλάσω ἰδανικῶς μίαν τοιαύτην *συγχωρευτικὴν* ἀναγνώστριαν, θαῦμα τελειότητος, καλλονῆς, εὐφυΐας καὶ χάριτος, δίδων αὐτῇ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ταύτης, τὴν κόμην ἐκείνης, τὰ χείλη τῆς ἄλλης καὶ τοσούτων ἑτέρων τὸ στῆθος, τὸ ἀνάστημα, τὴν κνήμην,—καὶ ταύτην ἔτι, διότι ἐπιφυλάσσομαι νὰ τὴν ὁδηγήσω εἰς τὰ λουτρά· εἶναι δυνατὸν ὑπὸ τριάκοντα πέντε βαθμῶν καύσωνα νὰ μὴ ποθήσωμεν τὰ δροσερὰ νάματα τῆς ἁγίας Λουκίας;

Τὴν ἰδανικήν μου σύντροφον προσκολλῶ bras dessus bras dessous ἐπὶ τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους μου μέρος.

Καὶ τώρα, ὡραία μου καὶ Ἀθηναία συνοδοιπόρε, ἀφοῦ ἐδέχθης τὴν συνοδίαν μου, ἐλθὲ νὰ σπεύσωμεν . . . ποῦ τὸ πρῶτον; τί πρῶτον νὰ ἴδωμεν; τὴν Villa ἢ τὸν Πουλτσινέλλον; τὸ Μουσεῖον ἢ τὸ Porto;

Ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁμοῦ προεγευματίσαμεν ἐν τῷ Ἑστιατορίῳ, τοῦ ὁποίου εἰμὶ θαμών, ἐν τῷ «Βέρμουτ τοῦ Τορίνου».

Καὶ τώρα μετὰ τὸ πρόγευμα:— ἦτο καλό;—ἄ! πολὺ καλό· δυνάμεθα, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο εἴμεθα Ἀνατολῖται, νὰ μὴ ἐνδιατρίψωμεν ὀλίγον εἰς τὸ παρακείμενον μικρὸν καφενεῖον, ἐν ᾧ δύναται τις νὰ ῥοφήσῃ κύμβην καφὲ ἐξ ἐκείνου, ὅστις, ὡς λέγουσιν οἱ ἀγαθοὶ Νεαπολῖται, si mangia e si beve (καὶ τρώγεται καὶ πίνεται); Ἐδῶ ἡ ὄψις φεσίων τινῶν προβληματικῶν ῥαγιάδων καὶ ἐξ ἄλλου ἀνδρικῶν τινων ἡλιοκαῶν μορφῶν ἡμετέρων ναυτικῶν τοῦ Ἀρχιπελάγους, ἐπασχολοῦσιν ἑκάστοτε τὸ πνεῦμά μου, ἀγωνιῶν ν' ἀναμνησθῇ συναντήσεώς τινος ἢ γνωριμίας, ἀνυπάρκτου ἐν τῷ παρελθόντι, ὡς εἰ πᾶν ὅ,τι *ἐκεῖθεν* προέρχεται, ὀφείλει νά μοι ἦναι ἤδη οἰκεῖον, γνωστόν, ἀνῆκόν μοι τέλος, ὡς μοι ἀνήκει ἡ πατρὶς ὁλόκληρος.

* *
*

Ἰδοὺ ἡμεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀτέρμονος τοῦ Δημαρχείου πλατείας, ἧς, ἐν τούτοις, ὅρια καταφανέστερα ἐγείρονται ἔνθα μὲν τὸ ὑπὲρ τὸ Βέρμουτ τοῦ Τορίνου μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, ἀπέναντι τὸ Λιλιπουτιανὸν θέατρον San Carlino, τὸ κατ' ἀντίθεσιν pendant τοῦ κολοσσιαίου San Carlo, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ὁποίου ἀπὸ ἑνὸς αἰῶνος ἀνανεοῦται ἀθάνατος ὁ Πουλτσινέλλος· ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τὸ ἐπιβλητικὸν μέγαρον τοῦ Δημαρχείου καὶ κατέναντι τούτου, *πέραν* χαμηλῶν τινων οἰκημάτων, ἐν οἷς ἐποσωρεύονται κα-

φενεῖα, θέατρα καὶ ζυθοπωλεῖα, κατηφὴς ὡς γίγας γηραλέος ὀρθοῦται ἔτι ὁ Νέος Πύργος (Castel Nuovo), ὃν οἱ ἀναγνόντες τὸν *Μαζανιέλλον* ἐγνώρισαν ὡς διαμονὴν τοῦ ἰσχυρογνώμονος—ὡς πᾶς τύραννος ἢ Ἕλλην Ὑπουργὸς—Δουκὸς Δ' Ἄρκου.

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς κοσμούσας τὴν πλατεῖαν δενδροφυτείας, εὔθυμοι τώρα εἰσχωροῦμεν ἀναστρεφόμενοι ἐν μέσῳ τοῦ μυριοποικίλου πλήθους, ἐν ᾧ ταχύτερον βαίνει σπεύδουσα κατέρυθρος καὶ ἱδρῶτι περιῤῥεομένη ἡ πλύντρια, ἡ lavandaja, καθάριος, λευκὴ ἐν τῇ ἀναβολῇ καὶ κροτοῦσα τὰ ξύλινα αὐτῆς καὶ βαρέα σανδάλια, ἐν οἷς προκλητικὴ ἀντίθεσις ἐπιδείκνυται ἡ ἐν λευκοτάτῃ περικνημίδι συνεσφιγμένη εὔρωστος, ἀλλ' ἐλαφρὰ κνήμη, βραδὺ αἴρει τὸ βῆμα ὁ εὐθὺς ὡς πάλος καὶ σοβαρὸς ὡς ξένος δημοτικὸς φύλαξ, ἐνῷ πλαγίως ταχεῖα ἐκφεύγει ἡ carrozzella, ἐφ' ἧς ἀστράπτει τὸ γυμνὸν τέταρτον τοῦ στήθους καὶ τὸ χρυσοῦν ὑποδημάτιον τῆς εἰς τὸ λουτρὸν σπευδούσης cocotte, καὶ παρὰ ταύτην ἐπιστρεφόμενος πρὸς στιγμὴν σταματᾷ ὁ ἐπὶ τὸ ἀγγλικώτερον κομψευόμενος νεανίας, ἐνῷ ὄπισθεν αὐτοῦ, ἀποθέτων ἐπὶ βραχὺ τοὺς εὐκόσμους κάδους ὁ γυμνόπους ὑδροπώλης, οἰμώζει βραγχνῶς τὸ «*τίς θέλει νὰ πίῃ*», διότι εἶδε τὸ πλῆρες καὶ βαρέως κυλιόμενον omnibus, τοῦ ὁποίου ὁ ἡνίοχος ὑπὸ πελώριον ἀλεξήλιον κοιμᾶται, πεποιθὼς εἰς τοὺς πειθηνίους αὐτοῦ ἵππους, οἵτινες διὰ τοῦ αὐτοῦ μεμετρημένου βήματος τὰς αὐτὰς πάντοτε διατρέχουσιν ὁδούς . . καὶ παρελθόντος τοῦ omnibus ἰδοὺ προκύπτουσα ἡ σφριγηλὴ καὶ ἀείποτε μειδιῶσα μικρὰ ῥάπτρια . . . ἡ προσφιλής, ἡ αἰωνία Ναννέλλα . . . καὶ ἐδῶ σταματῶ, διότι ἐξέλιπεν ἡ ἀναπνοή μου ἢ μᾶλλον ἡ τοῦ ἀναγινώσκοντος.

Ἐνώπιόν της ἐσταμάτησα, ἐκ τύχης ὅμως καὶ οὐχὶ δι' ἔλλειψιν ἀβρότητος πρὸς τὴν Κυρίαν μου· ἀλλ' ἡ Ναννέλλα γνωρίζει τὸν κόσμον, καὶ βλέπουσά με ἐν συνοδίᾳ, ὀρθοῖ τὴν κεφαλὴν, λαμβάνει ὕφος ἀπησχολημένον καὶ σοβαρὸν καὶ παρέρχεται.

* *
*

Βλέπεις, ὡραία μου φίλη, τὸν ὅμιλον ἐκεῖνον, τὸν ὑπὸ τὰ πρὸ ἡμῶν δένδρα ἱστάμενον καὶ ἐν ζωηροτάτῃ συνομιλίᾳ τυρβάζοντα;

Εἶναι δέκα ἢ δεκαπέντε ὄντα, ὧν δύο ἢ τρία, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἀναβολῆς, θήλεα, ἡλικίας ἀπροσδιορίστου καὶ ἐνδεδυμένα μετὰ ποικιλίας ἐκφευγούσης τὴν ἐπιχειρηματικωτάτην τῶν γραφίδων.

Τὰ ὄντα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ εἶδος τῶν ἐξ ἔθους προκομιούχων θαμώνων τῆς τοῦ Δημαρχείου πλατείας, ὡς οἱ παρ' ἡμῖν *Παυσανίαι* τοῦ παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν περιφήμου *Κήπου τοῦ Κλαυθμῶνος*.

Ἀπὸ τῆς 10ης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι μεσημβρίας καὶ ἀπὸ τῆς 8ης ἑσπερινῆς μέχρι σοῦ μεσονυκτίου, βλέπει τις ὡς μελαγχολικὰς σκιὰς ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ἀχέροντος, τὰ πρὸς ἀνθρώπους ὁμοιάζοντα ὄντα ταῦτα πλανώμενα ἀνὰ ὁμίλους ἢ μεμονωμένα καὶ διὰ τῆς ἑαυτῶν παρουσίας προσάπτοντα ἰδιαίτερόν τι χαρακτηριστικὸν εἰς τὸ μέρος, ἔνθα φοιτῶσι.

Προσέλθωμεν αὐτοῖς καὶ ἐκ τῶν λεγομένων εὐκολώτερον, χαρίεσσά μου φίλη, θὰ λάβῃς ἰδέαν τινὰ περὶ τῶν φυσιολογικῶν ἰδιοτήτων τῶν ὄντων τούτων.

— Ποῦ; εἰς τὴν Καλκούταν; Ἄ! μοὶ προσφέρουσι δύο χιλιάδας στερλίνας διὰ τρεῖς μῆνας· ἀλλὰ δὲν μὲ συμφέρει.

— Ἔχεις δίκαιον, τενόρε· ἄλλως ἡ τέχνη ἐκτίπτει.

— Ὁ Δὸν Πέπε μ' ἐσκότισεν ἐπιμένων νὰ με πείσῃ νὰ δεχθῶ 30 χιλιάδας φράγκων διὰ δέκα παραστάσεις εἰς Μαδρίτην· ἀλλὰ θέλει νὰ μοι ἐπιβάλῃ ἐκτὸς τοῦ Ruy Blas καὶ τοῦ Τροβατόρε καὶ τὸν Ἐρνάνην ἀκόμη· ἐγὼ ἐπιμένω ἀπαιτῶν τὸ Ballo in maschera, ἄλλως δὲν δέχομαι.

— Καλὰ κάμνεις.

— Τὸ ἐμάθετε; ὁ Βιανζίνης τραγῳδεῖ εἰς Καλαβρίαν!

— Τοιοῦτος σκύλος καλῶς ἔπραξε καταφυγὼν εἰς τὰ ὄρη.

— Ἤκουσα ὅτι ἡ γυνή του, ἡ παχεῖα Δώρα, εὑρίσκεται εἰς ἄλλην ἑταιρίαν μετὰ τοῦ βαρυτόνου Σπρούκολο.

— Ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὴν μικρὰν comprimaria, τὴν Ἑρμελίνδαν.

— Τὴν εἶδα ἰδῶ.

— Τίς εἶδε τὸν basso Ρινάλδην; τὸν ζητῶ ἀπὸ πρωΐας· ἐδῶ δὲν ἐφάνη.

— Θὰ ἦναι εἰς τὸ καφενεῖον.

— Οὔτε ἐκεῖθεν διῆλθε· μετέβην ἀκόμη εἰς τὸ Πρακτορεῖον, εἰς τὸ Τολέδο, εἰς τὴν Taverna Penta, ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ τὸν εὕρω.

— Διῆλθες ἐκ τῆς ἀστυνομίας;

— Καὶ τί ὑποθέσεις δύναται νὰ ἔχῃ ὁ Ρινάλδης μετὰ τῆς ἀστυνομίας;

— Δὲν αἰσθάνεσαι τί καύσων; ἴσως τὸν συνέλαβεν ὁ . . *μπόγιας*.

— Ἐμάθετε ὅτι ὁ Δὸν Λουΐζης ζητεῖ νὰ σχηματίσῃ θίασον διὰ τὴν Κέρκυραν; προσέφερεν ἤδη τριακόσια πεντήκοντα φράγκα εἰς τὴν prima donna Ρανούφφην, τριακόσια εἰς τὸν Τενόρον Κάκκαμον . . .

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ μὴ θέλων νὰ μεταβῇ εἰς Καλκούταν τενόρος ἐξαφανίζεται ὡς φάντασμα, καὶ μετ' αὐτὸν, εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ πλεῖστοι ἐκ τοῦ ὁμίλου τῶν ὑπὸ διαθεσιμότητα ἀοιδῶν ἐκλείπουσιν ἐπίσης . . σπεύδοντες εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Δὸν Λουΐζη.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὴν πρωΐαν δὲν προεγευμάτισαν καὶ τὸ δεῖπνον δι' αὐτοὺς εἶναι πρόβλημα, τοῦ ὁποίου ἡ λύσις ἄγνωστον ὑπὸ ποίαν μορφὴν ἢ ποιότητα θὰ ἐξευρεθῇ.

Κατερχόμενοι ἤδη πρὸς τὴν γείτονα εὐρυτάτην ὁδὸν, ἧς δεσπόζει ὁ Νέος Πύργος καὶ ἥτις φέρει πρὸς τὸν λιμένα, κατάκλυστον δεξιόθεν ὑπὸ ἑκατὸν ξυλίνων παραπηγμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εὐπρεπῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ *θεάτρου* ἢ τῆς galbrié λαμβανόντων, ἀναλόγως τῶν ἰδίων ἰσχυριομῶν, θέλομεν διέλθει, ᾧ γενική μου ἀναγνώστρια, ὥρας τινὰς ἐν τῷ μέσῳ τῆς Bohême τῶν παριῶν τούτων τῆς *τέχνης*, οὗς κατὰ τὰς εὐτυχεῖς τοῦ βίου των στιγμὰς παρ' ἡμῖν ἐγνωρίσαμεν . . . Ἀλλ' ἤδη ἀπέκαμες πρὸ τῆς γραφίδος μου, πρὸς ἣν ἡ *Ἀντιδιευθυντεία* ἀπεγνωσμένη ἐκ τοῦ χειμάῤῥου τῆς *λίμας* μου, ἀναφωνεῖ «στῆθι!»

Bohême.

ΠΩΣ ΕΙΜΑΣΤΕ.

Ἂν μᾶς χωρίζουν θάλασσαις, βουνὰ ἂν μᾶς χωρίζουν;
τὰ μάτια μου, ποῦ φέρνει ὁ νοῦς ἀπάνου 'ς τὰ φτερά του;
'σὰν φτερωτὰ πετοῦν κι' αὐτὰ καὶ σὲ κρυφαντικρύζουν
ὡραία 'σὰν τῆς νειότης σου τὴν πειὸ κρυφὴ ἐλπίδα,
γλυκειὰ γλυκειὰ 'σὰν τῆς αὐγῆς τὴν ῥοδινὴ ἀχτίδα.
Μὰ εἴμαστε 'σὰν δυὸ ψυχαὶς 'ς τὸν ἄλλο κόσμο κάτου
ποῦ βλέπουνται, κυττάζουνται,
κι' οὔτε μιὰ λέξι δὲν 'μιλοῦν, ἀχ! οὔτε ἀγκαλιάζουνται.

Σφίγξ.